

Lola Andrés

Jocs de llum

Premi
Alfons el Magnànim
València de Poesia

bromera poesia

No gosaria mai
de sobte obrir
aquests llavis amb por
per a furtar-te
tota la pluja blanca que recorre
la teua pell nugada a les rialles
d'aquesta llum caiguda
entre l'amor.

A L'ALBA

A Joan Navarro

I

He vist la claredat com una serp
bavosa, llarga, lenta. Potser
he obert els ulls amb por
antiga: els somnis
d'aquesta nit, vibrant encara, eixuguen
la saliva del món.

He baixat –entreoberta
la pols de la rancúnia– a l'aire
quotidià amb cansament, amb pànic.
Una mica de temps, et dius,
per situar-te. Massa estones
purgant-se dins l'oblit.

On tens la vida? Ressegueixes
la teua imatge torba, i als reflexos
del finestral s'enganxen
unes puntes de llum
blanca, serena.

Tot t'ho mires
des de l'angle perdut, condemnat
de l'instant. Que fàcil sembla
neular les hores fredes
que t'han buscat amb fosca indiferència.

Amb els braços caiguts
mires la pell, la teua pell
farcida de buidor. El raig primer arrasa
el feble contuberni que amb acritud
mantens entre el teu verb
i el feix de la natura.

I calcules
que ben aviat rebentarà el matí,
i que el seu cànter –la presa lluminosa–
sobreixent de quietud,
t'encetarà a la vida
com un tendre cadell, il·lusionat.

II

Recordaria sempre,
si no tinguera vida,
encara en la penombra del no-res,
en l'absència,
en tancar-me en fum, en elidir-me;
recordaria encara
—així i no ser, encara—,
el teler màgic
de la llum aixecant-se
per entre la magrana assolellada.

Ara despunta l'alba,
i estic viva.

En el nerviós obrir-me, sola, lenta,
amb la boira embogida ja endarrere,
constate
la infinita bondat. Només
un raig de calidesa íntima,
un tret
d'absoluta innocència.

Aquest instant,
que s'esvaeix i fuig
com una idea absurda; aquest instant
em dóna, sense mèrit,
la informació vital que el cos suplica:

on és la blanca arrel del ser
que al pit ha d'acomplir la fe de viure,
la lleu estada dins
d'un tremolor nadó, l'aigua pulcríssima
que ha d'inundar els ulls
de llampecs intocables?

Aquest malva blavenc,
aquest candor,
em qualla el fang que corre
per la sang agraïda.

Els raigs
del sol –ja en blanc– omplin els llavis
d'un iniciar-se amb ell,
alt, generós.

EL MATÍ

*A Carme Linares i
Rafel Torregrosa
I a Ginesta*

I

En començar a dir-me,
a anomenar-me, a ser,
a desxifrar riuades
de mots buscant-se en ordre,
he reparat, abstreta,
en el color magnífic
del matí.

Estic encara nua i els reflexos
del sol –sembla un ocell
oníric– em transformen
la carn en força mítica.

Moment d'incertitud.

Retrobe cega, però, la calor
benigna de la llum, que indiferent
es tomba sobre el món.

Moment en què el miracle
es dóna.

Òbric els braços, els alce
per retallar-me en arc
o arbust i recollir-ne
la pau, aquesta pau
—que tant envege—
de la natura sòlida, perpètua.

II

Les cambres,
desvetlant-se,
es mostren
com estàtues de marbre
al lluny.
Una pols, que la seda
dispersa, renta el raig
grogüenc que el sol exporta.
I és arena
l'espai obert a l'aire, arena
la mirada, un fil
incandescent del temps
enllà. Sent
el ritme tranquil
d'aquesta boira suau
i delitosa. Passe per les blanques
partícules, respire
aquest desert il·lús
i m'il·lumine
la franja on el cor
se sent de pedra.
Sóc l'estàtua de sang
que mira enrere.

III

Reconec el paisatge:
la mar lenta, niant-se
en l'espurneig obscur
del seu abisme;
les aus –gavines roges– creuant
tot el ponent;
i el foc –o l'alegria–
de viure, els moviments
ansiosos per les ones; i la culpa
absent encara o morta;
i el destí.

La platja jau
al fons i he vist l'estampa
caiguda. Sols mantinc,
d'aqueix broll de certesa,
les gavines dramàtiques, l'abisme
que immutable roman
ben ferm, s'arrela
al rastre de la carn com l'ombra
viva, i el batec
del destí.

Entre les ones,
nugat al seu estigma, ara veig

un rostre submergit buscant
dins l'aigua la criatura
obscena i immarescible
que brama sense ulls:
la culpa mira
amb pupil·les de buit
aquest paisatge.